

Rolnummers 5019, 5038 en 5039
Arrest nr. 138/2011 van 27 juli 2011

A R R E S T

In zake : de beroepen tot vernietiging van de wet van 3 maart 2010 tot wijziging van deel XII van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de programmawet van 30 december 2001, ingesteld door Stefaan Verbeke, door Arnold Baudechon en anderen, en door Patriek Blancke en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit voorzitter M. Bossuyt, rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 18 augustus 2010 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 19 augustus 2010, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 maart 2010 tot wijziging van deel XII van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de programmawet van 30 december 2001 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 april 2010) door Stefaan Verbeke, wonende te 3012 Wilsele, Bornestraat 305.

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 7 oktober 2010 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 8 oktober 2010, is beroep tot vernietiging ingesteld van voormelde wet van 3 maart 2010 door Arnold Baudechon, wonende te 7866 Lessenbos, rue de la Loge 95, Jean Belboom, wonende te 4671 Housse, rue Bouhouille 13, Serge Deblire, wonende te 4610 Beyne-Heusay, rue de Fayembois 73, Alain Degaudine, wonende te 7160 Chapelle-lez-Herlaimont, rue de Gouy 238, Alain Degeest, wonende te 1370 Geldenaken, Chemin du Verdi 30, Jean-Claude De Vreese, wonende te 6792 Rachecourt, rue La Cour 38, Thierry Graas, wonende te 5620 Florennes, rue de Mettet 88, Alain Hequet, wonende te 7870 Lens, rue des Alliés 28, Philippe Hilligsmann, wonende te 4721 Kelmis, Hasardstraße, Francis Joncret, wonende te 7140 Morlanwelz, rue de l'Enseignement 21, Philippe Lambert, wonende te 4602 Wezet, rue aux Communes 70, Thierry Moureau, wonende te 4141 Sprimont, rue d'Adzeux 41, Eric Lacave, wonende te 6760 Ruelle, rue Frère Méranthus 33, en Christian Paquay, wonende te 4780 Sankt Vith, Zum Batzborn 4 a.

c. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 8 oktober 2010 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 11 oktober 2010, is beroep tot vernietiging ingesteld van dezelfde wet door Patriek Blancke, wonende te 9880 Aalter, Weibroekdreef 21 a, Etienne Coupé, wonende te 8770 Ingelmunster, Dr. Lauwersstraat 40, Paul De Ridder, wonende te 1853 Grimbergen, Heuveldal 30, Frans De Waele, wonende te 8750 Wingene, Lichterveldestraat 15, Dirk Fonteyne, wonende te 2627 Schelle, Sneeuwbeslaan 6, Eddy Geerinckx, wonende te 2110 Wijnegem, Fortveldstraat 19, Robert Jonckheere, wonende te 8480 Ichtegem, Bevrijdingsweg 10, Luc Lagae, wonende te 8980 Moorslede, Roomstraat 9, Frank Lapierre, wonende te 8760 Meulebeke, Devestraat 5, Danny Peeters, wonende te 2860 Sint-Katelijne-Waver, Liersesteenweg 92/A/3, Dirk Van Colen, wonende te 8850 Ardoorie, Roeselaarsestraat 97, Luc Lacaeyse, wonende te 9180 Moerbeke-Waas, Wachtebekesteeweg 29, John Pieteraerens, wonende te 9660 Brakel, Ronsesestraat 302, Johan Stouffs, wonende te 8980 Zonnebeke, Tuinwijk 37, Marcel Van der Aa, wonende te 1840 Londerzeel, Holstraat 61, Eric Vandermeirsch, wonende te 2627 Schelle, Rubensstraat 44, Marc Van Wabeke, wonende te 9910 Knesselare, Smissestraat 3, en Gert Verstraete, wonende te 2910 Essen, Heikantstraat 78.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5019, 5038 en 5039 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad heeft memories ingediend, de verzoekende partijen hebben memories van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook memories van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 6 juli 2011 :

- zijn verschenen :

. Mr. E. Goossens *loco* Mr. P. Lahousse, advocaten bij de balie te Mechelen, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5019;

. Mr. C. Molitor, tevens *loco* Mr. J. Bourtembourg, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen in de zaken nrs. 5038 en 5039;

. Mr. C. Vallet *loco* Mr. M. Stommels, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de zaak nr. 5019

A.1.1.1. De verzoekende partij in de zaak nr. 5019 zet uiteen dat zij vóór de politiehervorming kapitein-commandant bij de rijkswacht was, en dat zij bij de eenmaking van de politie als lid van de federale politie de hoedanigheid van commissaris van politie heeft verkregen.

A.1.1.2. Volgens haar verlenen de bestreden bepalingen twee categorieën van commissarissen, namelijk de officieren die vóór 1 april 2001 waren bekleed met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die hetzij korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, de mogelijkheid om via de mobiliteit of de mandaatregeling aangewezen te worden voor een ambt van hoofdcommissaris.

A.1.1.3. In zoverre de verzoekende partij in de zaak nr. 5019 uitgesloten wordt van die vorm van bevordering, doet zij, volgens haar, blijken van het rechtens vereiste belang.

A.1.2.1. De Ministerraad antwoordt dat de commissarissen in kwestie worden vrijgesteld van het behalen van een directiebrevet, vermits zij op basis van hun eerdere functie als commissaris in een grote gemeente en de door hen genoten opleidingen geacht worden de bekwaamheden te hebben die noodzakelijk zijn voor een benoeming of mandatering.

A.1.2.2. Volgens die partij heeft de verzoekende partij de gelegenheid gehad haar geschiktheid aan te tonen voor het ambt van hoofdcommissaris, maar is zij niet geslaagd voor de selectieproef voor het directiebrevet. Dat de betrokkene niet in aanmerking komt voor de betrekkingen en mandaten van hoofdcommissaris is, volgens de Ministerraad, te wijten aan het feit dat hij niet geslaagd was voor de selectieproef. Hij besluit dat de verzoekende partij niet beschikt over het rechtens vereiste belang.

A.1.3.1. In antwoord hierop voert de verzoekende partij in de zaak nr. 5019 aan dat zij naar aanleiding van de politiehervorming dezelfde graad heeft verkregen, namelijk commissaris van politie, als de vroegere officieren die bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die hetzij korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn. Zij wijst erop dat door de bestreden bepalingen de voormelde gewezen commissarissen van de gemeentepolitie bijkomende bevorderingsmogelijkheden krijgen, zonder het directiebrevet te moeten behalen, terwijl zij die bevorderingsmogelijkheden niet heeft. Zij besluit dat zij wel degelijk beschikt over het rechtens vereiste belang.

A.1.3.2. De verzoekende partij in de zaak nr. 5019 merkt op dat ook de gewezen commissarissen van de gemeentepolitie aan de selectieproef voor het directiebrevet konden deelnemen en dat, indien zij voor die proef slaagden, de bestreden bepalingen overbodig waren.

A.1.4. De Ministerraad antwoordt dat het vereiste belang niet erin kan bestaan dat een partij ooit gelijk is behandeld geweest. Hij is van oordeel dat de verzoekende partij geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden bepalingen vermits ook zonder die bepalingen de betrokkene niet zal kunnen kandideren voor bepaalde ambten zolang zij niet het directiebrevet heeft verkregen.

A.2.1. In haar enige middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden artikelen 2 en 3 van de wet van 3 maart 2010 niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10, 11 en 184 van de Grondwet aangezien er geen objectieve en redelijke verantwoording zou bestaan voor het door die bepalingen ingevoerde onderscheid. De verzoekende partij wijst erop dat de in de parlementaire voorbereiding aangehaalde argumenten ter verantwoording van die bepalingen, namelijk de loonschaal van de betrokken commissarissen, de diplomaverensten en het beperkte aantal leden van de gemeentepolitie die als hoofdcommissaris werden ingeschaald, evenzeer voor haar gelden.

A.2.2.1. Zo blijkt, volgens haar, uit de vergelijking van de loonschalen niet eenduidig dat de officieren van de gemeentepolitie op wie de bestreden bepalingen betrekking hebben, een hogere wedde hadden en dat zij bijgevolg hoger dienden te worden ingeschaald. Ook kunnen, volgens haar, vragen worden gesteld bij het criterium van de wedde, daar er geen enkel verband bestaat met de managementvaardigheden, de leidinggevende capaciteiten, de bekwaamheden en het potentieel van het personeelslid in kwestie.

A.2.2.2. Volgens de Ministerraad beroept de verzoekende partij zich op de weddeschalen van de commissarissen van politie-korpschefs van een gemeente van klasse 12 tot 16 en op de weddeschalen van commissarissen van politie die geen korpschef zijn van een gemeente van klasse 19, terwijl de bestreden bepalingen betrekking hebben op gemeenten van klasse 17 en 20. Nog volgens die partij hebben de betrokken personeelsleden het bewijs van hun managementvaardigheden en van hun leidinggevende capaciteiten gegeven door hun functie en door de opleidingen die zij hebben genoten en wijst hun weddeschaal op het belang van hun functie.

A.2.2.3. De verzoekende partij antwoordt dat een vergelijking van de uitgeoefende functies en de gevolgde opleidingen aantoont dat het gemaakte onderscheid wel degelijk arbitrair is. Wat de uitgeoefende functies betreft, haalt de verzoekende partij het voorbeeld aan van de gemeente Zemst, waarin de korpschef vóór de eenmaking van de politie leiding had over 11 mensen, terwijl de commandant van de rijkswachtbrigade leiding had over 12 mensen. Zij wijst erop dat in sommige gevallen een brigadecommandant van de voormalige rijkswacht leiding gaf over een veel groter aantal personeelsleden. De verzoekende partij verwijst ook naar haar eigen situatie en naar de situatie in de gemeente Roeselare. Wat de gevolgde opleidingen betreft, doet de verzoekende partij gelden dat zij opleidingen heeft gevolgd die minstens gelijkwaardig zijn aan die van de begunstigen van de bestreden bepalingen.

A.2.2.4. De Ministerraad antwoordt dat in zoverre de verzoekende partij functies en werkgebieden vergelijkt, haar argumenten betrekking hebben op de inschaling. De Ministerraad merkt op dat de bestreden bepalingen de inschaling niet regelen, maar dat ze enkel de mogelijkheid regelen om kandidaat te zijn voor een hoger ambt van hoofdcommissaris.

A.2.3.1. Wat de diplomaverensten betreft, wijst de verzoekende partij erop dat elke officier van de rijkswacht van de categorie waartoe zij behoorde, noodzakelijkerwijs houder is van een universitair diploma. Zij wijst er ook op dat tot 31 december 1998 de kandidaten voor benoeming in de graad van hoofdcommissaris of commissaris van politie wier klasse gelijk was aan of hoger was dan klasse 17, vrijgesteld waren van die diplomaverenste.

A.2.3.2. De Ministerraad antwoordt dat binnen de rijkswacht een deel van de officieren de weg van de sociale promotie heeft gevolgd en niet noodzakelijk beschikt over een universitair diploma. Die partij erkent dat ten gevolge van een overgangsmaatregel er commissarissen zijn van de voormalige gemeentepolitie die geen universitair diploma hebben. Om benoemd te worden tot hoofdcommissaris van politie of tot commissaris van politie van gemeenten van klasse 17 of hoger zou, volgens de Ministerraad, evenwel een diploma van niveau 1 zijn vereist.

A.2.3.3. De verzoekende partij antwoordt dat de officieren van de rijkswacht die via de sociale promotie werden benoemd maximum één tiende van het totale aantal officieren mogen uitmaken, en dat artikel 7, 3°, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht bepaalt dat de opleidingscyclussen tot officier van de rijkswacht van universitair niveau waren.

A.2.3.4. Volgens de Ministerraad erkent de verzoekende partij dat het om een niet aanzienlijk deel van de officieren gaat. Hij werpt tevens op dat de sociale promotie in geen geval leidt tot een licentiaatsdiploma. Dat werd, volgens die partij, bevestigd in de memorie van toelichting bij artikel 32 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten.

A.2.4.1. Wat de verhouding betreft tussen het aantal leden van de rijkswacht en het aantal leden van de gemeentepolitie die als hoofdcommissaris worden ingeschaald, verwijst de verzoekende partij naar artikel 248, laatste lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, dat bepaalt dat de toekenning van de ambten die een gezagsuitoefening inhouden in de personeelsformatie van het lokale politiekorps een evenredige verdeling van die ambten waarborgt tussen de gewezen leden van de gemeentepolitie en van de territoriale brigades van de federale politie. Volgens haar zetten de bestreden bepalingen die evenredige verdeling op losse schroeven. Het is, volgens haar, eveneens niet duidelijk op basis van welke cijfergegevens die bepalingen zijn gestoeld. Het verschil tussen het aantal leden van de rijkswacht en het aantal leden van de gemeentepolitie die tot hoofdcommissaris zijn benoemd kan, volgens haar, worden verklaard door het feit dat bij de rijkswacht elke officier van niveau 1 was, door het feit dat vanaf de graad van majoor het personeelslid tot de hogere officieren behoorde en door het feit dat binnen de gerechtelijke zuil er minder officieren van de vroegere gemeentepolitie zijn.

A.2.4.2. De Ministerraad antwoordt dat bij de integratie van de verschillende politiediensten er werd gestreefd naar een algeheel evenwicht wat de verdeling van de gezagsambten betreft. Volgens die partij betekent dit niet dat er geen bijstellingen kunnen gebeuren. Nog volgens de Ministerraad toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden bepalingen de evenredigheid tenietdoen. De Ministerraad merkt ook op dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever zich op de cijfers van 1 april 2001 beroept, cijfers waaruit blijkt dat er verhoudingsgewijs beduidend minder hoofdcommissarissen voortkomen uit de gemeentepolitie.

A.2.4.3. De verzoekende partij antwoordt dat de bestreden bepalingen wel degelijk een invloed zal hebben op de verhoudingen tussen de voormalige politiekorpsen doordat ze bijkomende bevorderingsmogelijkheden geven aan de commissarissen in kwestie.

A.2.5.1. De verzoekende partij verwijst tevens naar de arresten nr. 102/2003 van 22 juli 2003 en nr. 27/2007 van 21 februari 2007 van het Hof, waaruit zou blijken dat de inschaling van de commissarissen-korpschefs in gemeenten van klasse 17 en van de commissarissen die geen korpschef zijn in gemeenten van klasse 20 in de nieuwe graad van commissaris, redelijk is verantwoord.

A.2.5.2. De Ministerraad antwoordt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat een latere wijziging van de regeling waarover het Hof in de voormelde arresten uitspraak doet, in strijd zou zijn met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.2.6. De Ministerraad voert tevens aan dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke wijze artikel 184 van de Grondwet zou zijn geschonden.

A.2.7.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, verwijst de Ministerraad naar de verantwoording van de bestreden bepalingen in de parlementaire voorbereiding en naar het advies van de Raad van State, die van oordeel was dat het voorstel geen bezwaar doet rijzen ten aanzien van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.2.7.2. De verzoekende partij antwoordt dat de Raad van State bij gebrek aan een gemachtigde ambtenaar haar advies met voorbehoud heeft gegeven.

A.2.8.1. De Ministerraad wijst er ook op dat de bestreden bepalingen minder verregaand zijn dan het oorspronkelijke wetsvoorstel : terwijl het oorspronkelijke wetsvoorstel met terugwerkende kracht voorzag in de benoeming tot hoofdcommissaris, bieden de bestreden bepalingen de mogelijkheid om via mobiliteit of mandaatregeling te worden aangewezen voor een ambt van hoofdcommissaris. Aldus wordt, volgens die partij, de algemene regeling van de inschalingen bij de geïntegreerde politiedienst ongemoeid gelaten.

A.2.8.2. De verzoekende partij antwoordt dat de bestreden bepalingen de begunstigde categorie van officieren bijkomende mogelijkheden tot bevordering bieden, waardoor die inschaling wordt omzeild.

A.2.9. Volgens de Ministerraad bestaat er een bijkomend objectief onderscheid tussen de in de bestreden bepalingen vermelde categorieën en de officieren van de rijkswacht : ook vóór de politiehervorming konden zij zonder bijkomende opleiding postuleren voor hogere ambten, met name voor het ambt van korpschef van grotere gemeenten; commandanten van de rijkswacht, daarentegen, dienden deel te nemen aan de majoorexamen, wat overeenkomt met een directiebrevet. Volgens die partij hebben de bestreden bepalingen een mogelijkheid hersteld die vroeger reeds bestond.

Ten aanzien van de zaken nrs. 5038 en 5039

A.3. De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij voorheen politiecommissaris en korpschef van een gemeente van klasse 15 of 16 waren.

A.4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de personeelsleden van de politiediensten die de graad hadden van politiecommissaris en die korpschef waren van een gemeentelijk politiekorps van een gemeente van klasse 15 of 16, niet het voordeel van de bestreden bepalingen kunnen genieten.

A.4.2 Volgens die partijen beogen de bestreden bepalingen de personeelsleden van de politiediensten die de graad hadden van politiecommissaris en die hetzij korpschef waren van een gemeentelijk politiekorps van een gemeente van klasse 17, hetzij geen korpschef waren van een gemeentelijk politiekorps van een gemeente van klasse 20, dezelfde loopbaanperspectieven te geven als de commissarissen eerste klasse, te weten de vroegere hoofdcommissarissen eerste klasse van de gerechtelijke politie. Zij zetten uiteen dat de betrokkenen kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie in het kader van de mobiliteit, of voor mandaatbetrekkingen.

A.4.3. De verzoekende partijen voeren aan dat de commissarissen-korpschefs van de gemeentepolitie benoemd in gemeenten van klasse 15 en 16 hadden moeten worden toegewezen aan het kader van de hogere officieren en dat zij dus op dezelfde wijze moeten worden behandeld als de commissarissen-korpschefs in een gemeente van klasse 17. Dat blijkt, volgens hen, uit de volgende elementen : (i) hun vroegere loonschaal was hoger dan die van majoor en stemde overeen met de loonschaal van luitenant-kolonel; (ii) na de politiehervorming was de verhouding tussen het aantal personeelsleden en de hogere officieren voor de gemeentepolitie gedaald van 1,9 tot 0,6 pct., terwijl die voor de rijkswacht was gestegen van 1,4 tot 2,6 pct.; (iii) de commissarissen-korpschefs van een gemeente van klassen 15, 16 en 17 hebben nooit de mogelijkheid gehad om hun wachttoelage volledig te benutten bij de baremische inschaling, onder meer op grond van hun te grote anciënniteit; (iv) uit het koninklijk besluit van 27 januari 2008 tot goedkeuring van het reglement betreffende het verlenen van eervolle onderscheidingen in de Nationale Orden aan de leden van de geïntegreerde politiediensten blijkt dat de politiecommissarissen-korpschefs van de gemeenten van klasse 15, 16 en 17 op dezelfde wijze moeten worden behandeld en dat zij moeten worden geklasseerd in het kader van de hogere officieren; (v) vóór de politiehervorming hadden de commissarissen-korpschefs benoemd in een gemeente van de klasse 15, 16 of 17 adjunct-commissarissen onder zich. Uit wat voorafgaat vloeit, volgens de verzoekende partijen, voort dat de politiecommissarissen-korpschefs benoemd in een gemeente van de klasse 15, 16 of 17 op dezelfde wijze moeten worden behandeld.

A.4.4. De omstandigheid dat in de gemeentepolitie voor de functie van commissaris een diploma van niveau 1 was vereist vanaf de klasse 17 is, volgens de verzoekende partijen, niet van dien aard dat het bestreden verschil in behandeling hierdoor wordt verantwoord. Zij wijzen erop dat die voorwaarde pas geldt sinds 1 januari 1999 en dat na die datum slechts 6 politiecommissarissen werden benoemd tot korpschef in een gemeente van

klasse 17. Zij merken ook op dat volgens artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van de gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graden van officier van de gemeentepolitie en de voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie, niemand kon worden benoemd tot de graad van officier in de gemeentepolitie indien hij geen houder was van een brevet van officier van de gemeentepolitie afgegeven na het slagen voor de examens georganiseerd na een opleidingscyclus die ten minste handelt over de leerstof opgesomd in artikel 22 van hetzelfde besluit.

A.5.1.1. De Ministerraad antwoordt dat artikel 2 van het voormelde koninklijk besluit van 25 juni 1991 bepaalde dat niemand tot de graad van commissaris van politie van een gemeente waarvan de klasse gelijk is aan of hoger is dan klasse 17 kan worden benoemd tenzij hij houder is van een diploma of van een getuigschrift dat in aanmerking wordt genomen voor de aanwerving in betrekkingen van niveau 1 bij de Rijksbesturen. Hieruit vloeit, volgens hem, voort dat er een duidelijk en objectief onderscheid bestaat tussen, enerzijds, de gemeenten van klasse 17 en hoger en, anderzijds, de overige gemeenten. Dat wordt, nog volgens die partij, bevestigd in het arrest nr. 102/2003 van het Hof.

A.5.1.2. De verwijzing naar het arrest nr. 102/2003 van het Hof is, volgens de verzoekende partijen, niet van dien aard dat hun argumenten hierdoor worden weerlegd. Dat arrest is immers gebaseerd op elementen (de loonschaal in het vroegere statuut, de werklust, alsmede de aard en de frequentie van de contacten met de gerechtelijke en administratieve overheden) die thans niet meer relevant zijn in zoverre de bestreden bepalingen juist terugkomen op de verdeling die vroeger werd gemaakt in verband met de inschaling. De verzoekende partijen merken tevens op dat het Hof in het voormelde arrest overweegt dat de commissarissen niet-korpschefs in de gemeenten van klasse 20 functies uitoefenden die wat betreft de aard ervan en de werklust gelijkwaardig zijn met de functies van de commissarissen-korpschefs van minder dicht bevolkte gemeenten (B.29.2.3).

A.5.1.3. De Ministerraad repliceert dat het Hof het verschil in behandeling in het voormelde arrest goedgekeurde omdat voor grotere gemeenten striktere voorwaarden werden gehanteerd dan voor kleinere gemeenten om de graad van commissaris te behalen (B.29.2.3). Hij voert aan dat die striktere voorwaarden ook golden voor de commissarissen van gemeenten van klasse 17, wat het verschil in behandeling door de bestreden bepalingen verantwoordt. Wat de verwijzing naar gemeenten van klasse 20 in voormelde overweging betreft, voert de Ministerraad aan dat het duidelijk niet gaat over minder dicht bevolkte gemeenten van klasse 15 of 16. De minder dicht bevolkte gemeenten waar het, volgens de Ministerraad, over gaat, zijn de gemeenten van klasse 17.

A.5.2. Dat de commissarissen-korpschefs van gemeenten van klasse 15 en 16 soms gelijk worden behandeld met de commissarissen-korpschefs van gemeenten van klasse 17 verhindert, volgens de Ministerraad, niet dat er te dezen een objectief onderscheid bestaat: het gaat immers over grotere gemeenten met meer inwoners en een groter korps.

A.5.3.1. De Ministerraad merkt tevens op dat de functies van korpschef van gemeenten van klasse 16 en lager vergelijkbaar zijn met de functies van brigadecommandant van de rijkswacht (de graden van adjudant of adjudant-chef) en dat die personeelsleden werden ingeschaald als commissaris en niet als hoofdcommissaris. Hij verwijst dienaangaande opnieuw naar het arrest nr. 102/2003 van het Hof. De Ministerraad merkt tevens op dat, indien de argumenten van de verzoekende partijen juist zouden zijn, men verplicht zou zijn dezelfde voordelen toe te kennen aan alle brigadecommandanten van de rijkswacht en *a fortiori* aan hun meerderen.

A.5.3.2. De verzoekende partijen antwoorden dat het Hof in het voormelde arrest antwoordde op een middel dat het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten bekritiseerde omdat een verschil in behandeling tot stand was gebracht tussen de adjudanten en de adjudant-chefs, de brigadecommandanten en de personeelsleden van de vroegere rijkswacht en houders van dezelfde graad die geen brigadecommandanten waren. Volgens hen houdt dat arrest geenszins in dat, indien hun argumenten worden gevolgd, alle brigadecommandanten van de rijkswacht dezelfde voordelen zouden moeten krijgen, aangezien de brigadecommandanten van de rijkswacht in dat arrest op algemene wijze worden vergeleken met alle korpschefs van de gemeentepolitie.

A.5.3.3. De Ministerraad repliceert dat wanneer zelfs de vroegere korpschefs van gemeenten van klasse 15 en 16 worden begunstigd, personeelsleden zonder diploma van niveau 1 die leiding hadden over de politie van een kleine gemeente, worden begunstigd, zodat alle brigadecommandanten van de rijkswacht hetzelfde voordeel zouden moeten krijgen.

A.5.4. Dat de diplomavereiste pas gold vanaf 1 januari 1999 was, volgens de Ministerraad, verantwoord door de behoefte van continuïteit van de openbare dienst en doet, in ieder geval, geen afbreuk aan de vaststelling dat werd geoordeeld dat het diploma van niveau 1 is vereist voor een benoeming tot commissaris van gemeenten van klasse 17 of hoger en niet voor gemeenten van lagere klassen. Volgens die partij toont dit aan dat de wetgever van oordeel was dat vanaf klasse 17 de functie zwaarder was en een hogere opleiding vereiste. De diplomavereiste is, volgens haar, slechts de veruitwendiging daarvan.

- B -

Ten aanzien van de besteden bepalingen

B.1.1. De verzoekende partij in de zaak nr. 5019 vordert de vernietiging van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 maart 2010 tot wijziging van deel XII van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, bekrachtigd door de programmawet van 30 december 2001. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5038 en 5039 vorderen de vernietiging van de voormelde wet van 3 maart 2010 in haar geheel.

B.1.2. De voormelde wet van 3 maart 2010 bepaalt :

« Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2. Artikel XII.VI.9*bis* van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten, ingevoegd bij de wet van 3 juli 2005, wordt aangevuld met een lid, luidende :

'Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps. '

Art. 3. Artikel XII.VII.27*bis* van hetzelfde besluit, ingevoegd bij de wet van 3 juli 2005, wordt aangevuld met een lid, luidende :

'Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps. ' ».

B.1.3. Artikel XII.VI.9*bis* van het voormelde koninklijk besluit van 30 maart 2001, zoals ingevoegd bij artikel 18 van de wet van 3 juli 2005 « tot wijziging van bepaalde aspecten van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten » en zoals gewijzigd bij het bestreden artikel 2, bepaalt :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26. van bijlage 11, kunnen meedingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie.

Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps ».

B.1.4. Artikel XII.VII.27*bis* van het voormelde koninklijk besluit van 30 maart 2001, zoals ingevoegd bij artikel 33 van de voormelde wet van 3 juli 2005 en zoals gewijzigd bij artikel 51 van de wet van 20 juni 2006 tot wijziging van bepaalde teksten betreffende de geïntegreerde politie en bij het bestreden artikel 3, bepaalt :

« De actuele personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26. van bijlage 11 kunnen meedingen voor de mandaatbetrekkingen zoals bedoeld in artikel 66 van de wet van 26 april 2002.

Het eerste lid geldt eveneens voor de personeelsleden die daags vóór de inwerkingtreding van dit besluit bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die, hetzij, korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps ».

Ten aanzien van het belang

B.2.1. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partij in de zaak nr. 5019 in zoverre die partij geen voordeel zou kunnen halen uit de eventuele vernietiging van de bestreden bepalingen.

B.2.2. Wanneer een wetsbepaling een categorie van personen bevoordeelt, kunnen diegenen die van het voordeel van die bepaling verstoken blijven, in dat verschil in

behandeling een belang vinden dat voldoende rechtstreeks is om die bepaling aan te vechten. Te dezen beklagt de verzoekende partij zich erover dat zij niet dezelfde mogelijkheid heeft om mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie en voor de mandaatbetrekkingen zoals bedoeld in artikel 66 van de wet van 26 april 2002, als de personeelsleden vermeld in de bestreden bepalingen. Zij heeft bijgevolg voldoende belang om die bepaling aan te vechten.

B.2.3. De exceptie wordt verworpen.

Ten gronde

B.3. De verzoekende partij in de zaak nr. 5019 voert de schending aan van de artikelen 10, 11 en 184 van de Grondwet in zoverre een kapitein-commandant bij de rijkswacht die bij de eenmaking van de politie de hoedanigheid van commissaris van politie heeft verkregen niet het voordeel van de bestreden bepalingen kan genieten. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5038 en 5039 voeren de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre de personeelsleden van de politiediensten die de graad hadden van politiecommissaris en die korpschef waren van een gemeentelijk politiekorps van een gemeente van klasse 15 of 16, niet het voordeel van de bestreden bepalingen kunnen genieten.

B.4. Het Hof is niet bevoegd om wetskrachtige normen rechtstreeks te toetsen aan artikel 184 van de Grondwet. In zoverre de verzoekende partij in de zaak nr. 5019 de schending zou aanvoeren van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 184 van de Grondwet, zet die partij niet uiteen waarin die schending zou bestaan. Bijgevolg dient het Hof de bestreden bepalingen enkel te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.5.1. Het wetsvoorstel dat tot de bestreden wet heeft geleid, beoogde de commissarissen die korpschef waren van een gemeente van klasse 17 en de commissarissen die benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, in te delen bij de hogere officieren en hen in te schalen als hoofdcommissaris. Het wetsvoorstel werd als volgt verantwoord :

« In de huidige situatie zijn de officieren uit de voormalige korpsen van rijkswacht, gemeentepolitie en gerechtelijke politie ingedeeld en ingeschaald in lagere of hogere officieren, te weten de respectieve graden van commissaris of hoofdcommissaris.

Zo zijn de commissaris-korpschef van een gemeente klasse 17 en een commissaris (niet-korpschef) van een gemeente klasse 20 ingedeeld bij de lagere officieren en kregen zij de 'nieuwe' graad van commissaris.

Deze indeling en inschaling gebeurde naar verluidt op grond van een aantal criteria zoals de loonschaal, de klasse van gemeente, en de proportionaliteitsverhoudingen tussen de verschillende korpsen.

Officieren van de rijkswacht werden vanaf de graad van majoor ingedeeld bij de hogere officieren en kregen de nieuwe graad van hoofdcommissaris.

Uit een grondige vergelijking van de aangehaalde criteria blijkt dat de commissaris-korpschef klasse 17 en de commissaris klasse 20 dienden ingedeeld te worden bij de hogere officieren om volgende redenen :

1. hun oude loonschaal lag hoger dan die van majoor en stemde overeen met de loonschaal van luitenant-kolonel;

2. bij de gemeentepolitie was vanaf de klasse 17 een diploma niveau 1 vereist voor de functie van commissaris, zodat er een duidelijk onderscheid bestond tussen gemeenten klasse 12 t/m 16 en gemeenten klasse 17 t/m 22;

3. van de gemeentepolitie werden op 1 april 2001 op een totaal van 19 800 personeelsleden slechts 172 officieren ingeschaald als hoofdcommissaris, terwijl van de rijkswacht op een totaal van 15 500 personeelsleden 205 officieren werden ingeschaald als hoofdcommissaris.

In een streven naar evenwichtige, billijke en coherente behandeling kan worden aangehaald dat deze twee categorieën van commissarissen van ex-gemeentepolitie ook nooit de mogelijkheid hebben gehad hun wachttoelage volledig te benutten bij de baremische inschaling.

Volgens de artikelen 9 en 35 van de wet van 3 juli 2005, die een inschaling met een theoretische forfaitaire wachttoelage in het leven riep voor leden van de voormalige rijkswacht en gerechtelijke politie, had een volledige inschaling met wachttoelage nochtans de bedoeling moeten zijn. (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1680/001, p. 9-11).

Dat de commissaris-korpschef klasse 17 en de commissaris klasse 20 ingedeeld horen te worden bij de hoofdcommissarissen blijkt ook uit het koninklijk besluit van 27 januari 2008 tot goedkeuring van het reglement betreffende het verlenen van eervolle onderscheidingen in de Nationale Orden aan de leden van de geïntegreerde politiediensten.

Bijlage 2 van dit koninklijk besluit, punt 4A, vermeldt formeel dat de commissaris die na 1 april 2001 de schaal O4bis of O4bis ir heeft bekomen, de onderscheiding bekomt die toegekend wordt aan de hoofdcommissaris O5 en O6.

Om discriminerende toestanden te verhelpen en een evenwichtige en billijke inschaling te bekomen wordt voorgesteld om de wet te wijzigen » (*Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-1165/1, pp. 2-3).

B.5.2. In antwoord op de kritiek van de minister van Binnenlandse Zaken, die bezwaar maakte tegen het feit dat de commissarissen die korpschef waren van een gemeente van klasse 17 en de commissarissen die benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn van het desbetreffende korps, werden ingeschaald als hoofdcommissaris (*Parl. St.*, Senaat, 2009-2010, nr. 4-1165/5, pp. 4-5), werden twee amendementen ingediend die tot de tekst van de bestreden bepalingen hebben geleid. Die amendementen werden als volgt verantwoord :

« Deze wetsartikelen betreffen twee zeer specifieke personeelscategorieën van de politiediensten, zijnde de voormalige commissarissen-korpschefs van politiekorpsen van gemeenten van klasse 17, alsook zij die benoemd waren in de graad van commissaris bij de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 20 en die geen korpschef waren van hun korps.

Zij strekken ertoe om hen, in navolging van de voormalige afdelingscommissarissen IC van de GPP, de mogelijkheid te bieden om, via mobiliteit of de mandaatregeling, aangewezen te worden voor een ambt van hoofdcommissaris.

In dat geval zullen zij eveneens de aanstelling in die graad genieten krachtens artikel XII.VII.25 RPPol, alsook, na het ambt gedurende drie jaren te hebben uitgeoefend en mits gunstige evaluatie, de bevordering tot hoofdcommissaris krachtens artikel 135ter van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten (' Exodus ').

De ratio van deze artikelen is ingegeven door de bekommernis om voor deze specifieke personeelscategorieën, met een zeer beperkt aantal begunstigden, bijkomende loopbaanperspectieven te creëren, zoals dat ook is gebeurd voor de gewezen afdelingscommissarissen IC van de GPP » (*Parl. St.*, Senaat, 2009-2010, nr. 4-1165/4, p. 2).

B.5.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding werd tevens beklemtoond dat de betrokken commissarissen vóór de wetwijziging niet in aanmerking kwamen voor een toekomstige bevordering (*Parl. St.*, 2009-2010, nr. 4-1165/5, p. 6) en dat het voor de betrokkenen belangrijk was om bevorderingskansen te krijgen (*ibid.*, p. 9). Door hun de mogelijkheid te geven om via mobiliteit of de mandaatregeling aangewezen te worden voor een ambt van hoofdcommissaris, beoogde de wetgever hun bijkomende loopbaanperspectieven te bieden (*ibid.*, p. 10). De minister van Binnenlandse Zaken merkte dienaangaande het volgende op :

« het amendement [biedt] een alternatieve oplossing waarbij enerzijds wordt rekening gehouden met de loopbaanperspectieven van de beoogde commissarissen maar anderzijds een domino-effect wordt vermeden. Het amendement verzoent deze uitgangspunten doordat het de bedoelde commissarissen de mogelijkheid geeft om mee te dingen naar een ambt van hoofdcommissaris » (*ibid.*).

B.6. De aanneming van regels die ertoe strekken in een eenheidspolitie personeelsleden te integreren die afkomstig zijn van drie politiekorpsen waarbij die korpsen, wegens de specifieke opdrachten waarvoor ze instonden, aan verschillende statuten waren onderworpen, impliceert dat aan de wetgever een voldoende beoordelingsmarge wordt gelaten, opdat een hervorming van een dergelijke omvang kan slagen. Zulks geldt evenzeer wanneer, zoals te dezen, de wetgever in die aangelegenheid opnieuw optreedt.

Hoewel het niet aan het Hof staat zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de wetgever, is het, daarentegen, ertoe gemachtigd te onderzoeken of de wetgever maatregelen heeft genomen die redelijkerwijze verantwoord zijn ten aanzien van de door hem nagestreefde doelstellingen.

Bij dat onderzoek dient er mee rekening te worden gehouden dat het te dezen gaat om een bijzonder complexe aangelegenheid waarbij een regel die betrekking heeft op sommige aspecten ervan en die door bepaalde categorieën van personeelsleden als discriminerend kan worden ervaren, deel uitmaakt van een algehele regeling die tot doel heeft drie politiekorpsen die elk hun eigen kenmerken hadden, te integreren. Hoewel sommige onderdelen van zulk een regeling, afzonderlijk beschouwd, relatief minder gunstig kunnen zijn voor bepaalde categorieën van personeelsleden, zijn zij daarom nog niet noodzakelijk zonder redelijke verantwoording indien die regeling in haar geheel wordt onderzocht. Het Hof dient rekening te houden met het feit dat een vernietiging van bepaalde onderdelen van een dergelijke regeling het algehele evenwicht ervan zou kunnen verstoren.

B.7.1. Het verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk het politiekorps waartoe de betrokken personeelsleden vóór de integratie van de politiekorpsen behoorden en de klasse van de gemeente waarin zij commissaris waren.

B.7.2. In zoverre de bestreden bepalingen de betrokken personeelsleden beogen loopbaanperspectieven te bieden, streven ze een wettig doel na.

B.7.3.1. In tegenstelling tot wat het geval was in het oorspronkelijke wetsvoorstel dat tot de betreden bepalingen heeft geleid, houden de aangenomen bepalingen niet in dat personeelsleden die bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die hetzij korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, automatisch worden ingeschaald als hoofdcommissaris. De bestreden bepalingen beperken zich ertoe te bepalen dat de personeelsleden in kwestie kunnen meedingen naar de in die bepalingen vermelde betrekkingen. Indien zij voor een dergelijke betrekking worden aangewezen, worden zij aangesteld in de graad van hoofdcommissaris (artikel XII.VII.25, eerste lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001) en worden zij, na het ambt gedurende drie jaren te hebben uitgeoefend en mits gunstige evaluatie, tot hoofdcommissaris van politie bevorderd (artikel 135ter van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten).

B.7.3.2. Aldus worden de personeelsleden die bekleed waren met de graad van commissaris van de gemeentepolitie en die hetzij korpschef waren van een korps van de gemeentepolitie in een gemeente van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, op dezelfde wijze behandeld als de personeelsleden bedoeld in tabel D1, derde kolom, punt 3.26, van bijlage 11 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001, zijnde de gerechtelijk afdelingscommissaris, laboratoriumafdelingscommissaris of afdelingscommissaris van de dienst telecommunicatie.

B.7.3.3. In zijn arrest nr. 11/2007 van 17 januari 2007 heeft het Hof geoordeeld dat de verschillende inschaling van, enerzijds, de gewezen officieren bij de rijkswacht en de gewezen politiecommissarissen die hetzij korpschefs waren in gemeenten tot en met klasse 17, hetzij niet-korpschefs waren in gemeenten tot en met klasse 20 en, anderzijds, de gewezen afdelingscommissarissen 1C, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het voorgaande verhindert evenwel niet dat de gewezen politiecommissarissen-korpschefs in gemeenten van klasse 17 en de gewezen politiecommissarissen niet-korpschefs in gemeenten van klasse 20 op dezelfde wijze worden behandeld als de gewezen

afdelingscommissarissen 1C wat de mogelijkheid betreft om mee te dingen naar betrekkingen die openstaan voor de hoofdcommissarissen van politie en voor de mandaatbetrekkingen zoals bedoeld in artikel 66 van de wet van 26 april 2002.

B.7.3.4. Uit de in B.5.3 vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever in hoofdzaak de gewezen politiecommissarissen die korpschefs waren in gemeenten van klasse 17 en de gewezen politiecommissarissen die benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, bijkomende loopbaanperspectieven beoogde te geven. Terwijl zij voorheen, om tot de graad van hoofdcommissaris te kunnen worden bevorderd, dienden te voldoen aan de in artikel 32 van de wet van 26 april 2002 bepaalde voorwaarden, kunnen zij thans, zonder aan die voorwaarden te voldoen, meedingen naar de in de bestreden bepalingen vermelde betrekkingen en, indien zij voor een dergelijke betrekking worden aangewezen, met toepassing van het voormelde artikel XII.VII.25, eerste lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 worden aangesteld in de graad van hoofdcommissaris. Inzonderheid zullen de gewezen politiecommissarissen die korpschefs waren in gemeenten van klasse 17 en de gewezen politiecommissarissen die benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, niet langer houder dienen te zijn van het directiebrevet dat, luidens het voormelde artikel 32, 3°, van de wet van 26 april 2002, vereist is voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie.

B.7.3.5. Uit het koninklijk besluit van 12 oktober 2006 tot bepaling van het directiebrevet dat vereist is voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie, blijkt dat zowel bij de toelating tot de promotieopleiding als bij de promotieopleiding zelf groot belang wordt gehecht aan de vaardigheid inzake management (afdeling 3 van hoofdstuk V van het voormelde koninklijk besluit) en inzake leiding en beheer (artikel 29 van het voormelde koninklijk besluit).

B.7.3.6. Aangezien de bestreden bepalingen enkel gelden voor personeelsleden die vóór de integratie van de politiekorpsen politiecommissarissen waren en die hetzij korpschefs waren in gemeenten van klasse 17, hetzij benoemd waren in een gemeente van klasse 20 zonder korpschef te zijn, en die sindsdien de graad van commissaris van politie bekleden, vermocht de wetgever op grond van de klasse van de gemeente waarin de betrokkenen politiecommissaris waren, redelijkerwijs aan te nemen dat zij over een staat van dienst

beschikken die het hun moet mogelijk maken om met voldoende kennis van zaken de beoogde betrekkingen uit te oefenen.

B.7.3.7. Bovendien worden de betrokkenen, in tegenstelling tot de commissaris van politie die voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 32 van de wet van 26 april 2002 en die krachtens artikel 33 van diezelfde wet wordt bevorderd in de graad van hoofdcommissaris, in eerste instantie enkel aangesteld in de graad van hoofdcommissaris. Zij worden slechts tot die graad bevorderd na het ambt gedurende drie jaren te hebben uitgeoefend en mits gunstige evaluatie. Die evaluatie staat borg voor het goede niveau van de personeelsleden die met toepassing van de bestreden bepalingen worden aangewezen.

B.7.3.8. Gelet op het voorgaande, is het bestreden verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording.

B.8. Het enige middel in de zaak nr. 5019 en het enige middel in de zaken nrs. 5038 en 5039 zijn niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 27 juli 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt